

Arrest

nr. 351 609 van 13 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. EPEE
Waterloolaan 34/7
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 2 augustus 2026 tot terugdrijving (bijlage 11).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. EPEE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Terugdrijving

Op 02/08/2026 om 11:15 uur, aan de grensdoorlaatpost LPA-BRU NAT werd door ondergetekende S. K (1^e inspecteur)

de heer / mevrouw :
naam G. voornaam V.
geboren op [...] 1994 te UROMI geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Nigeria wonende te /

houder van het document paspoort nummer B[...] afgegeven te Den Haag op : 21.12.2023
Aangekomen met SN0295 afkomstig uit Cotonou, en zal teruggedreven worden naar Cotonou, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
[...]

Reden van de beslissing: Betrokkene biedt zich aan bij de paspoortcontrole met een verblijfskaart van Nederland (nr. *), dewelke geseind staat door Nederland met als maatregel, in beslag te nemen. Betrokkene is vervolgens niet in het bezit van een visum in zijn paspoort waardoor binnenkomstvoorwaarden niet vervuld zijn.
[...]"

2. Betreffende de urgente procedure

Het beroep is gericht tegen een beslissing tot teruggrijping. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 1° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

Van de tijdige indiening van een beroep tegen een beslissing tot teruggrijping gaat krachtens artikel 2.31, §5 van de RvV-wet een automatisch schorsende werking uit.

3. Betreffende de ontvankelijkheid

Verzoeker benadrukt dat het beroep slechts is gericht tegen de beslissing tot teruggrijping en niet tegen de beslissing tot vasthouding die ook ten aanzien van hem werd genomen.

De Raad stelt evenwel vast dat hij in zijn middelen zich ook deels richt tegen de beslissing tot vasthouding. Aangezien de Raad, overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet, geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing, zal hierna niet worden ingegaan op deze middelonderdelen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De middelen die door verzoeker worden aangevoerd kunnen als volgt worden samengevat:

- Schending van het beginsel *audi alteram partem* en kennelijke beoordelingsfout

Verzoeker voert in essentie aan dat hij een reële en verifieerbare verankering in Nederland kan aantonen, dat hij niet adequaat werd gehoord voorafgaand aan de bestreden beslissing, dat het gehoor plaatsvond na de kennisgeving van de bestreden beslissing en dat hij dus niet in staat werd gesteld op nuttige en effectieve wijze zijn standpunt kenbaar te maken over de wettigheid van zijn verblijf en over de redenen die zouden kunnen rechtvaardigen dat de overheid zich onthoudt van het nemen van de overwogen maatregel. Hij wijst erop dat een verhoor voorafgaand aan de bestreden beslissing hem in staat zou hebben gesteld te doen gelden dat hij in Nederland beschikt over een partner en een minderjarige dochter, over een ononderbroken tewerkstelling, over een stabiele huisvesting en over een actief inburgeringstraject, zodat de verwerende partij had kunnen beslissen met volledige kennis van zaken. Verder betoogt verzoeker nog dat hem, noch vóór, noch tijdens het laatstijdig verhoor daags na de kennisgeving van de bestreden beslissing, enige vraag werd gesteld over de realiteit van zijn integratie in Nederland, terwijl deze perfect verifieerbaar en gedocumenteerd was. De volledige aan verzoeker voorgelegde vragenlijst had enkel betrekking op eventuele banden met België, een land waarin hij nochtans geenszins vroeg te verblijven.

Door te beslissen zonder rekening te houden met de werkelijke situatie van verzoeker werd hem de mogelijkheid ontnomen om naar huis terug te keren en er zijn partner en zijn driejarige dochter terug te vinden.

Een dergelijk gevolg, van een kennelijk onevenredige ernst gelet op de werkelijke situatie van verzoeker, toont aan dat verwerende partij de elementen waarover zij beschikte niet op redelijke wijze tegen elkaar heeft afgewogen vooraleer te beslissen. De verklaringen die verzoeker heeft afgelegd nadat hij werd

gehoord hebben ook niet geleid tot een heroverweging, zodat de kennelijke beoordelingsfout is blijven voortduren.

- Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM)

Verzoeker wijst erop dat hij in Nederland een partner heeft die er verblijfsgerechtigd is en met wie hij samen een dochter heeft, geboren op 8 juli 2023. Zowel voor wat betreft hun gezamenlijke kind als voor wat betreft het andere kind van zijn partner neemt hij de rol op als betrokken vader. Hij voegt stukken bij waaruit één en ander blijkt. Aldus blijkt dat verzoeker in Nederland beschikt over een daadwerkelijk en duurzaam gezinsleven. Hij is er bovendien sinds 10 juli 2023 ononderbroken gedomicilieerd en oefende er een bezoldigde beroepsactiviteit uit tot 26 juli 2026, zijnde slechts zes dagen vóór zijn aanhouding aan de Belgische grens. Hij had zich slechts voor een verblijf van acht dagen naar Cotonou begeven en niets wijst erop dat hij Nederland duurzaam wenste te verlaten, noch dat hij afstand wenste te doen van zijn hierboven beschreven gezins- en beroepsleven.

Noch de beslissing tot terugdrijving, noch de beslissing tot vasthouding maken gewag van enig onderzoek, zelfs summier, van deze gezinssituatie, terwijl verzoeker precies werd onderschept in het bezit van een Nederlands verblijfsdocument, hetgeen een kennelijke aanwijzing vormde van het bestaan van familiale en sociale banden in Nederland die minstens een verificatie rechtvaardigden vóór elke maatregel van terugdrijving.

De uitvoering van de beslissing tot terugdrijving zou tot gevolg hebben dat de band tussen verzoeker en zijn kinderen wordt verbroken, zonder dat verwerende partij enige belangenafweging heeft doorgevoerd, en dit terwijl de Nederlandse procedure betreffende het verblijfsrecht van verzoeker, precies gesteund op diezelfde gezinsband, tot op heden hangende en niet definitief beslecht blijft.

Bij gebrek aan enig onderzoek van het gezins- en privéleven van verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, schendt deze artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

- Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Aangezien het gehoor van verzoeker meer dan vierentwintig uur na de kennisgeving van de beslissing tot terugdrijving plaatsvond, kon het geheel van de elementen met betrekking tot de persoonlijke, gezins- en beroepssituatie van verzoeker in Nederland niet door de verwerende partij in aanmerking worden genomen op het ogenblik waarop zij haar beslissing heeft genomen.

De motivering van de bestreden beslissing is onvolledig in die zin dat zij de grondslag van de redenering die eraan ten grondslag ligt niet vaststelt. Indien artikel 3 van de wet van 15 december 1980 weliswaar wordt aangehaald als rechtsgrond voor de terugdrijving, preciseert de beslissing op geen enkel moment de precieze aard van de seining die de verblijfskaart van verzoeker treft, noch in welke mate deze seining, waarvan verschillende betekenissen mogelijk zijn in het recht van de Schengendocumenten, gaande van een loutere bewarende maatregel tot een definitieve beslissing, zou toelaten om op zekere wijze en zonder foutmarge te besluiten tot het ontbreken van elke geldige verblijfstitel in zijn hoofd. Deze lacune is des te signifikanter daar de beslissing op geen enkel moment melding maakt van het bestaan van een hangende Nederlandse procedure die precies de gegrondheid betwist van de maatregel die aan de oorsprong van deze seining ligt, terwijl dit objectief verifieerbaar element in aanmerking had moeten worden genomen bij de beoordeling van de draagwijdte die aan deze seining moet worden gegeven. Een motivering die aldus, zonder dit te expliciteren, een seining gelijkstelt aan een zekere en definitieve ontstentenis van toegangsrecht, zonder de mogelijkheid voor te behouden dat deze seining zelf wordt betwist of voorlopig is, laat verzoeker niet toe te begrijpen om welke redenen hem elke toegang tot het grondgebied wordt onzegd, waarvan de uitoefening van zijn rechten nochtans afhangt. Een dergelijke motivering voldoet niet aan het vereiste van afdoendheid gesteld door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.2. Beoordeling

4.2.1. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet en is genomen op grond van de vaststelling dat verzoekers verblijfskaart van Nederland geseind staat om in beslag te worden genomen en dat verzoeker dus niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf zodat de binnenkomstvoorwaarden niet vervuld zijn.

Verzoeker stelt daar tegenover dat de motivering onvolledig is omdat ze op geen enkel moment de precieze aard van de seining inzake verzoekers verblijfskaart preciseert, en evenmin preciseert in welke mate deze seining zou toelaten om op zekere wijze en zonder foutenmarge te kunnen besluiten tot het ontbreken van een geldige verblijfstitel in hoofde van verzoeker en er geen melding wordt gemaakt van de hangende procedure in Nederland die betrekking heeft op de maatregel die aan de oorsprong ligt van de seining. De motivering die de seining gelijkstelt aan een zekere en definitieve ontstentenis van toegangsrecht zonder meer laat verzoeker in deze omstandigheden niet toe te begrijpen om welke redenen hem de toegang tot het grondgebied wordt ontzegd. Uit één en ander leidt verzoeker een schending af van de formele motiveringsplicht omdat niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat ze pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

In eerste instantie stelt de Raad vast dat de seining op zich niet wordt betwist en ook niet kan worden betwist. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verblijfsvergunning van verzoeker een voorwerp is dat wordt gezocht met het oog op de inbeslagname. Voorts moet erop worden gewezen dat verzoeker niet betwist dat hij geen geldig visum heeft en erkent dat zijn verblijfsrecht in Nederland werd beëindigd.

In de mate dat hij verwijst naar en stukken toevoegt inzake een beroepsprocedure die in Nederland hangende zou zijn inzake de beëindiging van zijn verblijfsrecht op 4 november 2025 en dat de verwerende partij hierover niet heeft gemotiveerd terwijl niet duidelijk is of de seining gelijk zou staan met een definitieve ontstentenis van toegangsrecht, stelt de Raad vast dat hij niet aantoont welk belang hij hierbij kan laten gelden. Uit het indieningsformulier van het beroep dat verzoeker in Nederland indiende en dat hij bij zijn huidige verzoekschrift heeft gevoegd, blijkt dat hij een “verzoek om een voorlopige voorziening” heeft ingediend die ertoe strekt “dat Uw rechtbank zal bepalen dat de heer G. gedurende de behandeling van het beroepschrift deze behandeling mag afwachten in Nederland en dat de Staat zich zal onthouden van verwijdering van verzoeker uit Nederland totdat beslist is op het beroep”. Hieruit blijkt dat het indienen van het beroep tegen de beëindigingsbeslissing dus niet van rechtswege schorsend is, en van verzoeker in alle redelijkheid mag worden verwacht dat hij daarvan op de hoogte is. Hij brengt ook geen argumenten bij waaruit blijkt dat daar anders over moet worden gedacht. Verder kan de Raad alleen maar vaststellen dat uit niets blijkt dat de rechtbank reeds in gunstige zin uitspraak heeft gedaan over het verzoek om voorlopige voorziening. Verzoeker brengt dus geen concrete argumenten bij waaruit zou blijken dat hij ondanks de beëindiging van zijn verblijfsrecht, ondanks de seining met het oog op de inbeslagname van zijn verblijfsvergunning alsnog toegang zou hebben tot het Nederlandse grondgebied. Hij heeft dus geen belang bij zijn grief dat hierover niet meer uitgebreid werd gemotiveerd.

4.2.2. In de gegeven omstandigheden toont verzoeker ook niet aan dat de verwerende partij een belangenafweging had moeten doen inzake een privé- en gezinsleven dat zich niet in België maar in Nederland afspeelt, en daarover had moeten motiveren. Zoals reeds gesteld werd verzoekers verblijfsrecht in Nederland beëindigd. Dit gebeurde toen hij reeds vader was van de dochter waarnaar hij verwijst, zodat in alle redelijkheid mag worden aangenomen dat rekening werd gehouden met zijn gezins- en privéleven, temeer nu artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht is. Indien verzoeker zich alsnog op deze bepaling wenst te beroepen kan hij dat doen van zodra hij is teruggekeerd naar Benin, alwaar hij een visum kan aanvragen met het oog op binnenkomst in Nederland en op die manier de Nederlandse autoriteiten uitnodigen om de elementen die thans voorliggen (opnieuw) te beoordelen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het komt niet aan de verwerende partij toe om daarover te beslissen nu in Nederland reeds werd besloten tot de beëindiging van verzoekers verblijfsrecht. Dat de bestreden beslissing aan de oorsprong van de vermeende schending van deze bepaling zou liggen is niet aannemelijk gemaakt.

4.2.3. Uit het voorgaande volgt ten slotte ook dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij enig belang heeft bij zijn grief dat hij niet zou zijn gehoord inzake zijn situatie in Nederland. Daargelaten de vraag of verzoeker door de grenspolitie werd gehoord volgens de regels van de kunst, moet erop worden gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaaldelijk heeft opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Zoals hiervoor reeds is gebleken, is dat niet aangetoond.

4.2.4. Geen van de door verzoeker aangevoerde middelen kan worden aangenomen. Het beroep moet worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op dertien augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
D. D'HONDT,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,

D. D'HONDT

A. WIJNANTS